

OPTIONAL OR MANDATORY-תפלת ערבית-רשות או חובה?

תפלת ערבית has the distinction of being the only תפלה concerning which a debate took place in the גמרא as to whether it was mandatory or voluntary. If you were asked the question today, you would probably answer that it is mandatory. But does that position truly reflect the current status of תפלת ערבית? Let us begin by repeating a point that we made concerning תפלת שחרית; i.e. that in structuring תפלת ערבית, ה"ל combined the מצוה of קריאת שמע with the מצוה of תפלה. Everyone agrees that fulfilling the מצוה of קריאת שמע at night is mandatory. Remove קריאת שמע and its ברכות from תפלת ערבית and you are left with only שמונה עשרה. Ask yourself the question again: today, is the recitation of this שמונה עשרה mandatory or optional? Let us begin by noting that the debate found in the גמרא that is centered on this issue is unlike other debates that we found in the גמרא concerning other aspects of prayer:

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף כו' עמ' א'—משנה. תפלת השחר עד הצות, רבי יהודה אומר: עד ארבע שעות. תפלת המנחה עד הערב; רבי יהודה אומר עד פלג המנחה. תפלת הערב אין לה קבע; ושל מוספין כל היום. גמרא. דף כז עמ' ב'—תפלת הערב אין לה קבע. מאי אין לה קבע? אילימא דאי בעי מצלי כוליה ליליא, ליתני תפלת הערב כל הלילה! אלא מאי אין לה קבע? כמאן דאמר: תפלת ערבית רשות. דאמר רב יהודה אמר שמואל: תפלת ערבית, רבן גמליאל אומר: חובה, רבי יהושע אומר: רשות. אמר אביי: הלכה כדברי האומר חובה. ורבא אמר: הלכה כדברי האומר רשות.

Translation: Mishnah. The morning Tefillah can be said until midday; Rabbi Judah says till the fourth hour. The afternoon prayer can be said till evening; Rabbi Judah says, until the middle of the afternoon. The evening prayer has no fixed limit. The time for the Mussaf prayers is the whole of the day; Rabbi Judah says, till the seventh hour. Gemara. The evening prayer has no fixed limit. What is the meaning of "has no fixed limit"? Shall I say it means that if a man wants he can say the Tefillah any time in the night? Then let it state, 'the time for the evening Tefillah is the 'whole night'! — But what in fact is the meaning of "has no fixed limit"? It is equivalent to saying, The evening Tefillah is optional. For Rabbi Judah said in the name of Samuel: With regard to the evening Tefillah, Rabban Gamaliel says it is compulsory, whereas Rabbi Joshua says it is optional. Abaye says: The Halacha is as stated by the one who says it is compulsory; Raba says the Halacha follows the one who says it is optional.

1. Apparently שמואל held that תפלת ערבית was mandatory. See the following תוספות:

תוספות מסכת ברכות דף כו' עמ' א'—טעה ולא התפלל ערבית מתפלל בשחרית שתים – ואם תאמר והאמר רב לקמן (ד' כז:): תפלת ערבית רשות, וקיימא לן כותיה באיסורי.

Translation: If someone erred and did not recite the evening prayer, he makes it up by reciting Shemona Esrei twice in the next Tefilas Schacharis. Perhaps you want to ask: did not Rav hold that the evening prayer is optional, why do you need to make it up since we hold by Rav's opinion in matters involving permitted and prohibited practices.

Notice that the גמרא provides us with three pairs of opinions on the question: is תפלת ערבית mandatory or optional. They are: רבן גמליאל and רבי יהושע and שמואל and רב, רבי יהושע and רב, רבן גמליאל and רבי אביי and רבא. Let us further note the era when each pair lived. רבן גמליאל and רבי אביי were early אמוראים in בבב. רב and שמואל were first generation אמוראים. רבא and רב were fourth generation אמוראים in בבב. This is one of the few debates concerning prayer that spanned a period of several hundred years. As with other differences of opinion concerning תפלה, these disagreements do not reflect a right or wrong way to act. Instead they indicate that both practices were being followed during these eras.

That the תפלת ערבית does not repeat שמונה עשרה during תפלת ערבית is another factor that mitigates against the position that תפלת ערבית is mandatory:

רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ט' הלכה ט'—בערב כל העם יושבין והוא עומד ואומר והוא רחום כו' ברכן את י-י המבורך וכו' והם עונין ברוך י-י המבורך לעולם ועד, ומתחיל לפרוס על שמע, ואומר קדיש. ואחר כך הכל עומדים ומתפללין בלחש, וכשמשלימין אומר קדיש והם נפטרין, ואינו חוזר להתפלל בקול רם ערבית לפי שאין תפלת ערבית חובה, לפיכך לא יברך ברכות לבטלה שאין כאן אדם שנתחייב בהם כדי להוציאו ידי חובתו.

Translation: In the evening, all those congregated sit and the prayer leader stands. He says: V'Hu Rachum etc. Barchu Es Hashem Ha'Mivorach etc. Those congregated respond with Baruch Hashem Ha'Mivorach L'Olam Va'Ed. He then begins Lifros Al Shema and then recites Kaddish. The congregations stands and recites the silent Shemona Esrei. When the congregation completes the recitation of Shemona Esrei, the prayer leader says Kaddish and everyone goes home. The prayer leader does not repeat Shemona Esrei out loud in the evening because the prayer of the evening is not mandatory. Therefore it would be inappropriate for the prayer leader to repeat the Brachos of Shemona Esrei since no one needs to hear them in order to fulfill their obligation. To do so would be to recite the Brachos in vain.

Ask yourself another question: how many times have you been in synagogue for תפלת ערבית when either the גבאי or the Rabbi have announced that it was necessary to repeat קריאת שמע? Did you ever ask yourself: why do I not have to also repeat שמונה עשרה? The answer is: because תפלת ערבית is optional, the שמונה עשרה of תפלת ערבית does not have to be recited at any specific time. That answer should lead you to a different question: why do we recite שמונה עשרה at all during תפלת ערבית; let us recite only תפילות each day. The answer to that question: we want to recite three תפילות each day. Professor ישראל תא-שמע, in an article entitled: תפלת ערבית רשות או חובה in his book, התפלה האשכנזית הקדומה, at page 119, footnote 7, relates that so much importance was given to reciting שמונה עשרה three times each day that it led to the practice of reciting שמונה עשרה both at מנחה גדולה and מנחה קטנה that we studied in Newsletter 6-11.

להבין את התפלה

The practice may have been instituted by those who held that תפלת ערבית was optional but who still wanted to follow the practice of reciting שמונה עשרה three times each day.

One more factor that mitigates against the position that תפלת ערבית is mandatory. Does the recital of שמונה עשרה at night fit into either one of the two views of שמונה עשרה that we have put forth; i.e. that it follows the formula of הודאה and בקשה, שבה or that it is a substitute for the עבודה in the בית המקדש. Reciting שמונה עשרה at night does not fit the formula of הודאה and בקשה, שבה. The same reason that justifies omitting תחנון during תפלת ערבית justifies omitting שמונה עשרה; i.e. it is inappropriate to make personal requests from the רבונו של עולם at night because that is the time when the מרת מרת reigns. Similarly, reciting שמונה עשרה at night does not fit the view that it is a substitute for the עבודה. Although the following גמרא provides that תפלת ערבית parallels an activity that took place in the בית המקדש, the תורה תמימה demonstrates that it was not the type of activity that would preclude a finding that תפלת ערבית was optional. תלמוד בבלי מסכת ברכות דף כו' עמ' ב'—ומפני מה אמרו תפלת הערב אין לה קבע, שהרי אברים ופדרים שלא נתאכלו מבערב קרבים והולכים כל הלילה.

תורה תמימה הערות ויקרא פרק ו' הערה ז'—והנה פשוט הדבר דמצוה זו דהקטר חלבים ואימורים אינה מצוה חיובית שיהיה בהכרח להקטירם כל הלילה, אלא דרק מותר להקטירם גם בלילה, אבל אם נתאכלו ביום די בזה, ולפי"ז למאי דקיי"ל ריש פ"ד דברכות כ"ו ב', דשלש תפלות שביום כנגד תמידים תקנום, ותפלת ערבית נתקנה כנגד הקטר חלבים ואימורים שנקטירין כל הלילה, לפי זה יתבאר מאוד בפשיטות מה דקיימא לן תפלת ערבית רשות, והוא מפני שהדבר שכנגדו. תקנה תפלה זו הוא גם כן רשות, כמו שכתוב דהא דהקטר חלבים ואימורים נקטרים כל הלילה הכונה שרשות להקטירין בלילה, אבל אם נתאכלו ביום אין חובה ומצוה להשהותן להקטירין בלילה.

Translation: It is obvious that the Mitzvah to burn the fats and limbs was not a mandatory Mitzvah that needed to be conducted each night. Instead the practice must be explained as follows: it was permissible to burn the fats and limbs at any time during the night. But if the fat and limbs were consumed during that same day, then nothing more needed to be done. According to this explanation the following that we learned in the beginning of the fourth chapter of Masechet Brachos page 26b makes sense, that the three prayers each day were instituted to commemorate the services that took place in the Beis Hamikdash and that the evening prayer was established to reflect the practice of burning the fat and limbs throughout the night. That explains why Tefilas Arvis was optional ; i.e. it paralleled an optional activity that occurred in the Beis Hamikdash. When the gemara said that the fats and limbs were burnt all night it meant that it was permissible to do so. However, if the fat and limbs were consumed during the day, there was no requirement to wait to burn them during the night.